

РЕШЕНИЕ

№ 5580

гр. София, 06.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 06.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **2781** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 1 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ), вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н В., [улица], представлявано от И. П. К. против решение № РД-16-122 от 11.02.2020 г. на Заместник главен директор в ГД „Европейски фондове за конкурентоспособност“ и ръководителя на УО на ОП „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 при Министерство на икономиката, с което на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, чл. 62 във връзка с чл. 63 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ) във връзка с постъпило искане за окончателно плащане и финален отчет от дата 29.11.2019 г. за периода 27.10.2018 г. - 01.08.2019 г. по административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ (АДПБФП) № BG16RFOP002-1.002-0344-C02 от 01.09.2017 г. с бенефициент [фирма] е отказано да бъдат верифицирани разходи в размер на 56 376.63 лева, от които 50738.96 лева, от които: разходи по бюджетен раздел 1. „Разходи за възнаграждения /вкл. здравни и осигурителни вноски за сметка на работодателя/ на квалифициран персонал, необходим за изпълнението на дейностите по проекта /фонд ЕФРР, режим на финансиране: допустим/“ в размер на 56 376.63 лева.

В жалбата се излагат доводи за нищожност на обжалваният акт поради неспазване на изискванията за форма и поради допуснати съществени нарушения на

административнопроизводствените правила, които били толкова тежки, че водели до най-тежкият порок на административният акт. Сочил се, че административният орган не е съобразил при издаване на оспорения акт, че решение № РД-16-125 от 31.01.2019 г., с което на жалбоподателят е наложена финансова корекция, е било обжалвано по съдебен ред и което би могло да бъде отменено, като последиците от отмяната му ще рефлектират върху изводите на административния орган по отношение на верифициране на допустимите разходи. Наред с това излага, че е недопустимо да се градят изводи в мотивите на административния акт без да е установена действителната фактическа обстановка по издаването му. Изложени са доводи и за незаконосъобразност на оспорения акт поради противоречие с материалния закон. Не били взети предвид правилните проценти на допустимите разходи. Липсвали мотиви, свързани с фактически и правни основания за издаване на акта и начина на определяне на допустимите разходи по проекта съотнесени към отчетените разходи за възнаграждения на квалифициран персонал до момента. Административният орган направил погрешно изчисление на разходите, които следва да бъдат верифицирани. Твърди се, че не са налице основания за неизвършването на верификация, тъй като не са осъществени твърдените нарушения. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания акт. Претендира разноски по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адвокат В., поддържа жалбата с твърденията си относно отмяната на оспорения акт. Доводи относно нищожността респ. незаконосъобразността на оспорения акт са изложени и в депозираната по делото писмена защита. Конкретно в писмените бележки се излагат доводи, че оспореното решение се базира на вече отменен ИАА, което ще доведе до различна стойност на финансовата корекция, която се явява основа за определяне на окончателния размер на допустимите разходи по проекта, спрямо които да бъде определено и процентното съотношение на допустимите разходи за възнаграждение на експертния екип. Претендира присъждането на разноски по делото съобразно представен списък по реда на чл. 80 от ГПК.

Ответникът - ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „УО на ОП „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 при Министерство на икономиката, не се представлява в проведеното съдебно заседание. Депозирани са становище, чрез процесуален представител юрист С., в което последния оспорва жалбата, като неоснователна. Претендира разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение. Направил е и възражение за прекомерност на претендираното от страна на жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III отделение, 70 състав след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

Не се спори между страните по делото, че между Министерство на икономиката и жалбоподателят е сключен административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ (АДПБФП) № BG16RFOP002-1.002-0344-C02 от 01.09.2017 г. с бенефициент [фирма], за изпълнение на проект: „Разработване на прототип на

иновативна електрическа двуколесна самобалансираща се инвалидна количка, базирана на платформата на Segway“, финансиран по Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“. В чл. 2.1 от договора е посочено, че Р. предоставя безвъзмездна финансова помощ в максимален размер до 306847.59 лева, която представлява 90% от общите допустими разходи по проекта, посочени в т. 5 „Бюджет“ от Приложение № 1 по процедура за подбор на проекти № BG16RFOP002-1.002 „Подкрепа за разработване на иновации от стартиращи предприятия“, Приоритетна ос 1: „Технологично развитие и иновации“.

Не се спори по делото, че с Решение № РД-16-125 от 31.01.2019 г. на [фирма] е определена финансова корекция по пропорционалния метод в максимален размер на 140 628,25 лв., съставляваща 45,83 % от безвъзмездната финансова помощ, предоставена по засегнатия административен договор. В общия размер на корекцията се включва и изплатен аванс със средства от ЕСИФ в размер на 54 996 лв., представляващ 45,83 на сто от предоставената до момента безвъзмездна финансова помощ по АДБФП № BG16RFOP002-1.002-0344-C02, който подлежи на връщане. Така постановеното решение е обжалвано по съдебен ред, като с влязло в сила решение № 1161 от 29.01.2021 г. постановено по адм. дело № 11897 от 2020 г. от ВАС, седмо отделение, решението с което е определена финансова корекция е отменено.

От фактите по делото е видно още, че в резултат на извършена проверка на отчетените документи към искане за окончателно плащане и финален отчет от 29.11.2019 г. за периода 27.10.2018 г. – 01.08.2019 г. Р. установил нередност, представляваща нарушение на чл. 14.2 от Условията за кандидатстване по процедура BG16RFOP002-1.002-0344-C02 „Подкрепа за разработване на иновации от стартиращи предприятия“ във вр. с чл. 59, ал.2 от ЗУСЕСИФ.

С писмо изх. № 26-А-194 от 29.01.2020 г. изпратено чрез ИСУН 2020, с комуникация № BG16RFOP002-1.002-0344-C02-M058 от 29.01.2020 г. на [фирма] е предоставен двуседмичен срок за предоставяне на документи/разяснения относно констатираното от УО, като в този срок жалбоподателят не е представил документи или разяснения.

На 11.02.2020 г. Р., в резултат на извършена проверка на отчетените документи към искане за окончателно плащане и финален отчет от 29.11.2019 г. за периода 27.10.2018 г. – 01.08.2019 г., е издал Решение РД-16-122 от 11.02.2020 г., с което на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, чл. 62 във връзка с чл. 63 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ) е отказано да бъдат верифицирани разходи в размер на 56376.63 лева от които БФП 50738.96 лева от които: разходи по бюджетен раздел 1. „Разходи за възнаграждения /вкл. здравни и осигурителни вноски за сметка на работодателя/ на квалифициран персонал, необходим за изпълнението на дейностите по проекта /фонд ЕФРР, режим на финансиране: допустим/“ в размер на 56 376.63 лева. За да постанови този акт, от фактическа страна Р. е посочил, че с първи междинен отчет са одобрени 73 369,17 лева, от които 58 191,21 лева разходи за възнаграждения, 14 528,46 лева за закупени материали по проекта и 649,50 лева разходи за външни услуги. С финалния отчет са отчетени разходи в общ размер на 97 217,01 лева, от които: 88 549,00 лева разходи за възнаграждения и 8 668,01 лева разходи за наем на помещение за нуждите на проекта. Съответно общият отчетен размер на разходите за възнаграждения за целия период на изпълнение на проекта възлиза на 195 972,26 лева, представляващи 84,23 % от общо отчетените разходи 232 659,39 лева. Максимално допустимите разходи за възнаграждения следва да бъдат до 60% съгласно т. 14.2. „Допустими разходи“, подт.

1 от Условието за кандидатстване по процедура BG16RFOP002-1.002 „Подкрепа за разработване на иновации от стартиращи предприятия“, което означава, че при общо отчетени разходи от бенефициента по целия договор BG16RFOP002-1.002 -0344-C02 в размер на 232 659,39 лева (съответно 126 031,59 лева при наложена корекция от 45,83%), максимално допустимите разходи за възнаграждения са в размер на 139 595,63 лева (съответно 75 618,95 лева при наложена корекция от 45,83%). При одобрени с първи междинен отчет 58 191,21 лева разходи за възнаграждения, с окончателния отчет максимално възможните за одобрение разходи за възнаграждения са в размер на 17 427,74 лева. По аргумент от чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕСИФ и в съответствие с т. 14.2. „Допустими разходи“, подт. 1 от Условието за кандидатстване, отчетената сума от 56 376,63 лева се явявала недопустим разход. УО въз основа на тези мотиви е направил извод, че причината за превишаване на общия размер на разходи за възнаграждения спрямо общите допустими разходи по проекта е неизпълнението на първоначално предвидената по проекта дейност за придобиване на дълготрайни материални активи на стойност 92 821,71 лева, представляващи 27,23 % от първоначално предвидените разходи по проекта. Посочил е също, че не е без значение и фактът, че разходите за наем на помещения също не е изразходван в първоначално предвидения размер от 12 000,00 лева, като общо отчетените разходи за наем са в размер на 8 668,01 лева, представляващи изпълнение от 72,23 % спрямо предвидените, съответно 27,77 % неизпълнение. От правна страна Р. е обвързал тези фактически констатации с нарушение на т. 14.2. от Условието за кандидатстване по процедура BG16RFOP002-1.002 „Подкрепа за разработване на иновации от стартиращи предприятия“ във връзка с чл.59, ал.2 от ЗУСЕСИФ.

По делото са представени и други писмени документи, съставляващи административната преписка, приети от съда, в това число и Условието за кандидатстване по процедура BG16RFOP002-1.002 „Подкрепа за разработване на иновации от стартиращи предприятия“.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока по чл.149 АПК от лице с правен интерес – адресат на акта и срещу акт подлежащ на съдебен контрол (съобразно чл. 73 ал.4 от ЗУСЕСИФ), поради което същата е процесуално допустима.

По същество на спора:

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения.

По отношение на направено възражение на нищожност на оспорения акт съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства, да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

По отношение на компетентността на органа издал акта, спазването на установената форма и на административно производствените правила:

Съобразно нормата на чл. 60, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, управляващите органи извършват авансови, междинни и окончателни плащания въз основа на искане на бенефициента. Разпоредбата на чл. 9, ал. 5, изр. второ и трето от ЗУСЕСИФ, предвижда, че ръководител на УО е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято

структура се намира УО, или определено от него лице, като правомощия на ръководител на УО по този закон може да се упражняват и от овластено от него лице. Съгласно разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от ЗЕСЕСИФ управляващия орган /УО/ извършва авансови, междинни и окончателни плащания въз основа на искане от бенефициента. В разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУСЕСИФ е регламентирано, че органи за управление и контрол на средствата от ЕСИФ са управляващите органи, сертифициращите органи и одитните органи, като съгласно, ал. 5 на чл. 9 от ЗУСЕСИФ ръководител на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващият орган, или оправомощено от него лице. Функциите на Управляващ орган на Оперативна програма "Иновации и конкурентоспособност" 2014-2020, са предоставени на Главна дирекция "Европейски фондове за конкурентоспособност" в Министерство на икономиката, съгласно чл. 30, ал. 1, т. 2 от Устройственият правилник на Министерството на икономиката. От представената и приета като доказателство по делото Заповед № РД-16-5/06.01.2020 г. и Заповед № РД-16-92/03.02.2020 г. на Министъра на икономиката се установява, че Ръководителят на администрацията, в чиято структура е управляващият ОПИК орган, на основание чл. 9, ал. 5 от ЗУСЕСИФ е определил да изпълнява функциите на Ръководител на управляващия орган на Оперативна програма "Иновации и конкурентоспособност" 2014-2020 Главен директор на Главна дирекция "Европейски фондове за конкурентоспособност" С. К., с всички произтичащи от това права, задължения и отговорности. С оглед на изложеното съдът приема, че оспореното решение е постановено от материално компетентен административен орган - подписано и издадено е от оправомощения да изпълнява функциите на Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма "Иновации и конкурентоспособност" 2014-2020 Главен директор на ГД "Европейски фондове за конкурентоспособност", при упражняване на правомощия по чл. 62, ал. 3 от ЗУСЕСИФ.

Обжалваният акт обаче е постановен при неспазване на нормативно установените изисквания за неговото съдържание. По своята правна същност верификацията по чл. 62 от ЗУСЕСИФ представлява проверка на допустимостта на разходите, направени в изпълнение на административния договор за предоставяне на БФП. Предвид публичния характер на правоотношението и прякото и непосредствено засягане на бенефициента, направил искането за плащане по проекта, за отказа за верификация на заявените суми намират приложение общите разпоредби на АПК.

Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт следва да съдържа фактическите основания за неговото издаване. Това са конкретните факти въз основа на които административният орган е приел, че са налице материалноправните предпоставки за упражняване на предоставената му от закона компетентност.

В случая от правна страна постановеното решение за отказ да бъдат верифицирани разходи в размер на 56 376.63 лева по Административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP002-1.002-0344-C02 от 01.09.2017 г. с бенефициент [фирма], за изпълнение на проект: № BG16RFOP002-1.002 „Подкрепа за разработване на иновации от стартиращи предприятия“, Приоритетна ос 1: „Технологично развитие и иновации“, „Разработване на прототип на иновативна електрическа двуколесна самобалансираща се инвалидна количка, базирана на платформата на Segway“, финансиран по Оперативна програма „Иновации и

конкурентоспособност“, се основава на разпоредбите на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕСИФ, регламентиращ едно от изискуемите се общи условия за допустимост на разходите - разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи /т. 2/.

За да се счита изпълнено изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4, предл. първо от АПК, оспореното решение на Ръководителя на УО на ОПИК, е следвало да съдържа описание на онези обстоятелства, които имат значение на релевантни юридически факти за произнасянето на органа и които обосновават съдържанието на обективизираното в акта волеизявление за отказ да бъдат верифицирани разходи в размер на 56 376.63 лева лева, като недопустими - т.е да бъдат посочени фактите и обстоятелствата, сочещи, че тези разходи не са включени в документите по чл. 26, ал. 1 или в одобрения проект категории разходи. В случая обективизираното в обстоятелствената част на оспорения акт като "мотиви", се свежда до възпроизвеждане на текста на изискването на т. 14. 2 от Условието за кандидатстване по процедура № BG16RFOP002-1.002 „Подкрепа за разработване на иновации от стартиращи предприятия“ по ОПИК 2014-2020 /че разходите за възнаграждения не могат да надвишават 60 % от общо допустимите разходи по проекта/ и констатацията, че "в тази връзка за недопустим за финансиране се счита размерът на разходите за възнаграждения, надвишаващ 60 % от общо допустимите разходи по проекта. Очевидно изложеното не представлява мотивиране на фактически обстоятелства, обосноваващи недопустимост на разходи в хипотезата на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕСИФ и не удовлетворява изискванията на закона за мотивировка на акта като единство от фактически и правни основания, даващи възможност на адресата да разбере волята на органа и да защити правата и интересите си, ако счита че са нарушени. Сами по себе си разходите за възнаграждения (вкл. здравни и осигурителни вноски за сметка на работодателя) на персонала на административното тяло, са сред предвидените в документите по чл. 26, ал. 1 /Условието за кандидатстване с проектни предложения за предоставяне на БФП по процедура на подбор на проекти „Разработване на прототип на иновативна електрическа двуколесна самобалансираща се инвалидна количка, базирана на платформата на Segway“/. В този смисъл за обосноваване недопустимостта на разходите за възнаграждения като неизпълняващи изискването на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕСИФ в контекста на разписаното в т. 14.2 от Условието за кандидатстване /че разходите за възнаграждения на персонала на административното тяло на клъстера следва да бъдат до 60% от общо допустимите разходи по проекта/, в оспорения акт е било необходимо да се посочат кои са приетите от Ръководителя на УО допустими разходи по проекта, като се изпишат конкретно, а не само в общ размер и съответно какъв е размера на направените разходи за възнаграждения и тяхното съотнасяне към общо допустимите разходи по проекта. В случая това не е направено - от обстоятелствената част на обжалваното решение не е ясно и не може да се установи как са установени приетите като допустими разходи като величина, нито по какъв начин е изчислен и определен размера на допустимите разходи за възнаграждения в хипотезата на т. 14.2 от Условието за кандидатстване, съответно как е формиран размерът на приетите като недопустими разходи за възнаграждения, за които се отказва верификация - т. е липсват каквито и да е било фактически установявания и обективизирана преценка за наличието на неподлежащ на верификация като недопустим разход в размер на 56376,63 лева. Лаконичната и бланкетна констатация, че недопустим за финансиране се счита размерът на разходите за възнаграждения, надвишаващ 60 % от общо допустимите разходи, без излагане на каквито и да е било конкретни, обосноваващи констатацията факти и без отнасянето на тази констатация към конкретно направени и с посочен размер разходи по проекта при изпълнението

на Административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ с бенефициент очевидно не изпълнява законовото изискване по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за мотивираност на акта от фактическа страна от гледна точка на наличието на недопустим в хипотезата чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕСИФ разход и неговия размер, за който се следва постановяването на отказ да бъде верифициран.

Съдебната теория и практика константно приемат, че неизлагането на мотиви в административния акт е винаги съществен порок и абсолютно основание за неговата отмяна, защото лишава страната от ефективна защита, като препятства съдебния контрол за материална законосъобразност на акта. Този контрол обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/, доколкото същите се субсумират в правно основание за упражняване на предоставена от закона материална компетентност и респ. дали се следват разпоредените правни последици. Следователно предмет на съдебната проверка е не дали изобщо са налице някакви фактически и правни основания за издаването на акт със съдържание на разпоредените правни последици, идентични с тези на оспорения акт, а налице ли са посочените в обжалвания акт фактически обстоятелства и съответстват ли на юридическите факти, визирани в хипотезата на сочената от органа правна норма. В случая липсват формулирани и конкретно посочени факти, които да бъдат преценявани дали се субсумират в хипотезите на някоя от приложените от органа правни норми, като е недопустимо съдът да извлича по тълкувателен път съдържанието на фактическите основания за упражненото административно правомощие, съотв. предполагаемата воля на органа за това кои фактически обстоятелства са обусловили квалифицирането на разходите като недопустими и как е определен размера на приетите за недопустими разходи.

Действително, съгласно разрешението, дадено с ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК, няма пречка мотивите да се съдържат в отделен документ, предхождащ постановяването на акта, както и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед на предстоящото издаване на административния акт или да са изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая обаче мотивите за издаването на РД-16-122 от 11.02.2020 г. на Заместник главен директор в ГД „Европейски фондове за конкурентоспособност“ и ръководителя на УО на ОП „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 и за постановения отказ да бъдат верифицирани разходи в размер на 56376,63 лева по Административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP002-1.002-0344-C02 от 01.09.2017 г. с бенефициент [фирма], не могат да бъдат изведени от съдържащите се в приложената административна преписка документи.

Наред с това за пълнота следва да се посочи, че дори и ако се приеме, че са налице мотиви обусловили издаването на административния акт, то същите както се посочи по-горе са неясни, с различни посочени суми и от които не може да се разбере волята на органа, кои разходи приема за допустими и кои не. При аритметична проверка на изложеното в решението е видно, че с първия междинен отчет са одобрени 73 369,17 лева, от които 58 191,21 лева разходи за възнаграждения, 14 528,46 лева за закупени материали по проекта и 649,50 лева разходи за външни услуги, а с финалния отчет са отчетени разходи в общ размер на 97 217,01 лева, от които: 88 549,00 лева разходи за възнаграждения и 8 668,01 лева разходи за наем на помещение за нуждите на проекта. Съответно общият отчетен размер на спорните разходите за възнаграждения е сборът на 58 191,21 лева + 88 549,00 лева = 146740,21 лева, който се различават като сбор от приетото от административния орган. Не е ясно на каква база последният е изчислил

превишение на разходите над 60 %.

Следва също така да се отбележи, че с оглед на отменителното решение № 1161 от 29.01.2021 г. постановено по адм. дело № 11897 от 2020 г. от ВАС, седмо отделение, с което е отменено Решение № РД-16-125 от 31.01.2019 г. на [фирма] за определена финансова корекция по пропорционалния метод в максимален размер на 140 628,25 лв., съставляваща 45,83 % от безвъзмездната финансова помощ, предоставена по засегнатия административен договор е налице основание да се приеме, че процесното решение е незаконосъобразно. Съдебното решение е задължително както за страните, така и за всички учреждения и трети лица. За да е законосъобразен отказът на органа да верифицира разход, който е включен в размер на финансовата корекция, трябва актът, с който финансовата корекция е определена по основание и по размер да е влязъл в сила. Това е така, тъй като в производството по верификация, в случая е взето предвид извършената финансова корекция като процентно съотношение.

С оглед на изложеното, съдът намира, че така допуснатото нарушение на императивното изискване по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за посочване на фактическа обосновка за възприетото административно решение въз основа на извършена от компетентния орган мотивирана преценка на релевантните факти и обстоятелства и тяхната правна квалификация, от гледна точка наличието на неподлежащ на верификация като недопустим разход в размер на 56376,63 лева, представлява съществен порок във формата на административния акт и абсолютно основание за неговата отмяна, по аргумент от разпоредбата на чл. 146, т. 2 от АПК.

Водено от горното съда намира, че оспореното следва да бъде отменено като незаконосъобразно. Тъй като административното производство е започнало по инициатива на [фирма] на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да бъде върната на административния орган за ново и мотивирано произнасяне по постъпилото в Министерството на икономиката искане за плащане от [фирма], с посочване на фактическите и правните основания при издаването на акта и при съобразяване на фактите и обстоятелствата, релевантни към верификацията на заявените от бенефициента за плащане суми.

Предвид изхода на делото искането на жалбоподателя за присъждане на направените разноски следва да бъде уважено, като на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в тежест на Министерство на икономиката следва да бъде възложено заплащането на сумата от 451,01 лева, представляваща внесена от жалбоподателя държавна такса и 2250 лева адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София град, Трето отделение, 70 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н В., [улица], представлявано от И. П. К., Решение № РД-16-122 от 11.02.2020 г. на Заместник главен директор в ГД „Европейски фондове за конкурентоспособност“ и ръководителя на УО на ОП „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 при Министерство на икономиката, с което на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, чл. 62 във връзка с чл. 63 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ) във връзка с постъпило искане за окончателно плащане и финален отчет от дата 29.11.2019 г. за периода 27.10.2018 г. - 01.08.2019 г. по административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ (АДПБФП) № BG16RFOP002-1.002-0344-C02 от 01.09.2017 г. с бенефициент [фирма] е отказано

да бъдат верифицирани разходи в размер на 56 376.63 лева, от които 50738.96 лева, от които: разходи по бюджетен раздел 1. „Разходи за възнаграждения /вкл. здравни и осигурителни вноски за сметка на работодателя/ на квалифициран персонал, необходим за изпълнението на дейностите по проекта /фонд ЕФРР, режим на финансиране: допустим/“ в размер на 56 376.63 лева, като незаконосъобразно.

ВРЪЩА административната преписка на Главен директор на Главна дирекция "Европейски фондове за конкурентоспособност" в Министерство на икономиката, в качеството му на Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма "Иновации и конкурентоспособност" 2014 - 2020, за ново и мотивирано произнасяне в едномесечен срок по окончателно искане за плащане на [фирма] по Административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP002-1.002-0344-C02 от 01.09.2017 г., съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерство на икономиката, [населено място], да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н В., [улица], сумата от общо 2751,01 лева, разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

На основание чл. 138, ал. 3 от АПК препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: